

נקודת אור בפרשה – מעלת הקדיש – פרשת אמור

נאמר בפסוק: "וְלֹא אֶתְחַלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". **כתב בספר 'החינוך'** (מצוה רצו, מצות קידוש ה'): "שנצטוונו לקדש את השם, שנאמר "ונקדשתי בתוך בני ישראל", כלומר שנמסור נפשנו למות על קיום מצוות הדת". **כלומר**, על כל יהודי מוטלת החובה למות על קידוש ה' ולמסור את נפשו על עבודת אדוניו, כלשון ה'חינוך'.

ומדוע? – מבאר ה'חינוך': "כי האדם לא נברא רק לעבוד בוראו, ומי שאינו מוסר גופו על עבודת אדוניו אינו עבד טוב. והרי בני אדם ימסרו נפשם על אדוניהם, קל וחומר על מצות מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא".

וכבר ידוע ששאלו פעם את אחד מגדולי הרבנים בענין זה, והוא ענה: **לחיות על קידוש ה' זה קשה הרבה יותר מלמות על קידוש ה'.** והסביר: "נכון, למות על קידוש ה' זה דבר גדול ונורא, אבל זה מעשה 'חד פעמי' שלא תמיד גם דורש הקרבה מצד האדם, אם לדוגמא נהרג הוא על ידי גויים וכד'. אבל לחיות על קידוש ה' זה דורש מהאדם להקריב מעצמו למען ה' יתברך במשך כל ימי חייו וזה גדול הרבה יותר ממעשה חד פעמי".

איך מקדשים את ה'? – **כתב ה'חפץ חיים'** בספרו "תורת הבית", שלדעת הזוהר הק' כשאומרים קדיש וקדושה מקיימים מצות עשה של "ונקדשתי בתוך בני ישראל". **ולא לחינם פסק השו"ע** (או"ח סי' נו ס"א): "יש לכון בעניית הקדיש, ולענות אותו בקול רם ולהשתדל לרוץ כדי לשמוע קדיש".

ואם על עניית האמן של הקדיש בכללותו נאמרו דברים גדולים אלו, הרי שעל 'אמן יהא שמיה רבא' נאמרו דברים גדולים יותר, **וכך אמרו חז"ל** (שבת קיט:): "כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כוחו [בכל כוונתו, רש"י] קורעין לו גזר דינו... אפילו יש בו שמץ של עבודה זרה מוחלין לו... פותחין לו שערי גן עדן".

ובאוצר המדרשים מובא דבר מבהיל: "אמר רבי ישמעאל סח לי מלאך אחד, ידידי שב בחיקי ואגיד לך מה תהא לישראל. ישבתי בחיקו והיה מסתכל בי ובוכה, והיו דמעות זולגות מעיניו ויורדות עלי. אמרתי לו: מפני מה אתה בוכה? אמר לי: בוא ואכניסך ואודיעך מה נגנזו להם לישראל עם קדושים. תפשני בידי והכניסני לחדרי חדרים, ולגמי גמים, ולאוצרות, נטל הפנקסין ופתח והראני שכתובות צרות שונות ומשונות זו מזו.

אמרתי לו: הללו למי? אמר לי: לישראל. אמרתי לו: ויכולין ישראל לעמוד בה? אמר לי: בוא למחר ואראך צרות משונות מן הראשונות. למחר הכניסני לחדרי חדרים והראני אשר לשבי – לשבי, ואשר לרעב – לרעב, ואשר לביזה – לביזה.

אמרתי לו: וכי ישראל לבד חטאו? אמר לי: בכל יום מתחדשות עליהם גזרות קשות מאלו, **וכיון שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין 'אמן יהא שמיה רבא' מבורך לעלם ולעלמי עלמאי, אין מניחין אותן** [את הגזירות הרעות] **לצאת מחדרי חדרים.**

מי לא יאדיר למלך האדיר, מי לא יברך למלך המבורך, מי לא ירומם למלך המרומם, מי לא יהדר למלך המהודר, מי לא ימליך למלך המלכים, מי לא ישבח למלך המשובח, מי לא יקדיש למלך המקודש, יתקדש שמו לעד ולנצח, שבכל יום גבורות ונפלאות מתרגשות מלפני הקב"ה מעולות ומשונות זו מזו, ושמח בנו בעת תפילת בניו, **הא למדת כמה גדול כח הקדיש שמעכב הצרות ומשמח הקדוש ברוך הוא.**"

כמה אנשים כיום מסתובבים ומחפשים סגולות לפרנסה ובריאות, לשמחה והצלחה, **והנה נתנו לנו כאן חז"ל הקדושים סגולה מובטחת;** לענות 'אמן יהא שמיה רבא' בקול רם ובכוונה, **ועל ידי כך נזכה** שיקרע גזר הדין ויגזור עלינו הקב"ה רק גזירות טובות, **אמן!**